

У Х В А Л А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

04 жовтня 2012 р.
89539/12/9104

Справа №

Львівський апеляційний адміністративний суд у складі:

головуючого судді
І.М.,

Обрізко

суддів
І.В., Святецького В.В.,

Глушка

за участю секретаря судового засідання

Ігнатович Ю.І.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в місті Львові апеляційну скаргу Державної міграційної служби України на постанову Львівського окружного адміністративного суду від 06 квітня 2012 року у справі за позовом ОСОБА_1, ОСОБА_2 до Державної міграційної служби України, Державного комітету України у справах національностей та релігій про скасування рішення та зобов'язання вчинити дії,-

В С Т А Н О В И В :

Позивачі звернулися в суд з позовом про скасування рішень Державної міграційної служби від 31.10.2011 року № 533-11 та № 625-11, просили зобов'язати Державну міграційну службу України прийняти рішення про визнання їх біженцями або особами, які потребують додаткового захисту.

Протокольною ухвалою Львівського окружного адміністративного суду від 28.02.2012 року залучено до участі у справі відповідача - Державний комітет України у справах національностей та релігій, оскільки позивачами оскаржуються рішення, які винесені зазначеним державним органом.

В обґрунтування позовних вимог покликаються на те, що у них є цілком обґрунтовані побоювання стати жертвою переслідувань в Ірані, а у випадку повернення до цієї країни, їхній свободі, життю та здоров'ю буде загрозовувати небезпека, вони можуть стати жертвою застосування тортур, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження або покарання.

Крім того, ОСОБА_1 вказував, що він зрікся ісламу, прийняв хрещення в Фарсійській церкві «Корес» у м. Апельдорні. Зазначав, що в Ісламській Республіці Іран передбачене кримінальне покарання за зречення ісламу і перехід в іншу віру у вигляді ув'язнення або смертної кари, стверджував, що

він та його дружина - ОСОБА_2 не можуть почуватися у безпеці у цій країні, а також зазначив, що його рідного брата, який теж прийняв християнство, було знайдено повішеним у власному будинку, оскільки так карають у Ірані віровідступників.

Постановою Львівського окружного адміністративного суду від 06 квітня 2012 року задоволено позов. Суд виходив з того, що побоювання ОСОБА_1 та ОСОБА_2 стати жертвами переслідування є підставними, оскільки ґрунтуються на наведених фактах з їх життя, зокрема щодо вбивства брата позивача - ОСОБА_3 та інформацією про становище в Ірані осіб, які від народження були мусульманами та змінили релігію. Встановлено, що рішення № 625-11 та 533-11 від 31.10.2011 року, якими позивачам відмовлено у визнанні їх біженцями, прийняті без врахування всіх обставин, що мають значення для прийняття рішення, без дотримання необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямовані ці рішення (не пропорційно).

Не погодившись із зазначеним судовим рішенням Державна міграційна служба України подала апеляційну скаргу, з якої із-за порушення норм матеріального та процесуального права, невідповідності висновків суду обставинам справи, просить його скасувати та постановити рішення, яким відмовити в задоволенні позовних вимог.

В основному покликання маються на те, що позивачі залишили країну постійного проживання у пошуках кращого життя в країнах Західної Європи з метою отримання соціальної допомоги, а не через обґрунтовані побоювання стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань. Вказує на те, що позивачами не було наведено конкретних фактів переслідування в їх країні, позивачі не мали конфліктів з правоохоронними органами, іншими державними органами, з окремими громадянами чи групами громадян; вони безперешкодно покинули країну за наявності дозвільних документів. Представник відповідачів наполягає на тому, що побоювання ОСОБА_1 та ОСОБА_2 стати жертвою переслідування необ'єктивні, неправдиві та надумані.

Судова колегія заслухавши доповідь судді-доповідача, перевіrivши матеріали справи і обговоривши підстави апеляційної скарги, вважає за необхідне її відхилити.

Відповідно до [ст. 200 КАС України](#) суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а постанову без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції правильно встановив обставини справи та ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Розглядаючи спір, судова колегія вважає, що місцевий суд повно і всебічно дослідив і оцінив обставини по справі, надані сторонами докази, правильно визначив юридичну природу спірних правовідносин і закон, який їх регулює.

Судом встановлено та підтверджено матеріалами справи, що ОСОБА_1 та його дружина - ОСОБА_2 громадяни Ісламської Республіки Іран, проживали м. Шіраз в провінції Фарс, мають двоє дітей 1996 та 1998 року народження. ОСОБА_1 змінив релігію 13.04.2008 року, прийнявши хрещення в Фарсійській церкві «Корес» у м. Апельдорн (Нідерланди). У Нідерландах ОСОБА_1 перебував з 06.12.2007 року, повернувся в Іран до сім'ї. 16.11.2009 року позивачі та їх діти покинули Іран, в Україну в'їхали легально.

Разом з тим, 10.02.2010 року позивачі подали заяви про надання їм статусу біженця до відділу міграційної служби у Львівській області, в яких зазначали, що у них є обґрунтовані побоювання стати жертвами переслідування за релігійною ознакою. ОСОБА_1 вказував, що його брата ОСОБА_3, 1967 року народження, який відрікся ісламу і прийняв християнство, у 2006 році було вбито, його повісили у будинку, де він проживав з сім'єю. ОСОБА_2 у своїй заяві посилалась на те, що правоохоронні органи не могли забезпечити її сім'ї безпеку, на неї чинився тиск з боку родичів та інших мусульман, які їй погрожували та залякували.

Наказом начальника відділу міграційної служби у Львівській області № 5 від 03.03.2010 року дозволено оформлення документів для вирішення питання про надання статусу біженця в Україні громадянам Ірану: ОСОБА_1, 1970 року народження та ОСОБА_2, 1971 року народження.

Як вбачається з листів управління громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб № 19/1946 від 14.05.2010 року та № 19/1945 від 14.04.2010 року, у УГІРФО ГУ МВС України у Львівській області стосовно позивачів, обставини, які відносяться до компетенції УГІРФО за яких статус біженця не надається, відсутні.

Слід зазначити, що згідно листа управління Служби безпеки України у Львівській області від 07.05.2010 року № 62/2/3-1750, в управління СБ України у Львівській області відсутня інформація, яка може перешкодити отримання статусу біженців громадянам Ірану: ОСОБА_1 та ОСОБА_2.

Крім того, 10.05.2011 року головним спеціалістом відділу міграційної служби у Львівській області Гончаруком С.М. надано висновки про те, що: у ОСОБА_1 та ОСОБА_2 відсутні обґрунтовані побоювання стати жертвою переслідування за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань. У висновках зазначено, що стосовно даних осіб має бути прийнято рішення про відмову у наданні статусу біженця.

Відтак, 31.10.2011 року Державним комітетом України у справах національностей та релігій прийнято рішення № 533-11 та № 625-11, якими відмовлено у визнанні біженцями ОСОБА_1, громадянину Ірану та ОСОБА_2, громадянці Ірану, згідно яких стосовно позивачів встановлено, що умови, передбачені п.п. 1, 13 ч. 1 [ст. 1 Закону України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту»](#), відсутні.

Згідно ст. 1 Конвенції «Про статус біженців», (Україна приєдналась - 10.01.2002 року), людина є біженцем в силу обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, громадянства, належності до певної соціальної групи або політичних переконань, знаходиться за межами країни своєї громадянської належності і не в змозі користуватися захистом цієї країни або не має бажання користуватися таким захистом внаслідок таких побоювань.

Нормами ст. 33 Конвенції «Про статус біженців» встановлено, що договірні держави не будуть жодним чином висилати або повертати біженців до кордонів країни, де їхньому життю чи свободі загрожуватиме небезпека через їхню расу, релігію, громадянство, належність до певної соціальної групи або політичних переконань.

Судова колегія погоджується із висновками суду першої інстанції, що побоювання ОСОБА_1 та ОСОБА_2 стати жертвою переслідування є підставними, ґрунтуються на наведених фактах з їх життя, зокрема щодо вбивства брата позивача - ОСОБА_3 та інформацією про становище в Ірані осіб, які від народження були мусульманами та змінили релігію.

Варто взяти до уваги і той факт, що відділом міграційної служби у Львівській області також було дозволено оформлення документів для вирішення питань про надання статусу біженця в Україні, тобто не було встановлено, що заяви позивачів є очевидно необґрунтованими. Окрім того, з матеріалів справи вбачається, що працівниками відділу під час розгляду заяв не було встановлено додаткових відомостей, які б унеможливили надання ОСОБА_1 та ОСОБА_2 статусу біженця.

Колегія суддів приходять до висновку, що матеріали справи не містять належних доказів щодо зміни політичної ситуації в Іраку, які свідчили б про відсутність загрози життю стороні позивача у країні походження. Наведені обставини були правильно враховані окружним судом, який обґрунтовано прийняв рішення про задоволення позову.

Враховуючи викладене, доводи апеляційної скарги суттєвими не являються і не дають підстав для висновку про неправильне застосування судом першої інстанції норм матеріального чи процесуального права, які призвели до

неправильного вирішення справи, а також відсутня невідповідність висновків суду обставинам справи.

Керуючись ст.ст. [160](#) ч. 3, [195](#), [196](#), [198](#), [200](#), [205](#), [206](#), [254](#) КАС України, Львівський апеляційний адміністративний суд,-

У Х В А Л И В :

Апеляційну скаргу Державної міграційної служби України залишити без задоволення, постанову Львівського окружного адміністративного суду від 06 квітня 2012 року по справі № 2а-833/12/1370, без змін.

Ухвала набирає законної сили з моменту її проголошення та може бути оскаржена протягом двадцяти днів з дня виготовлення ухвали в повному обсязі, шляхом подання касаційної скарги безпосередньо до суду касаційної інстанції.

Головуючий суддя

І.М. Обрізко

Судді

І.В. Глушко

В.В. Святецький